

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ JACQUES CÉSANNE

ΤΟ ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ

— Γιά πού έτοιμάζεσαι, Ζακελίνα ; ρώτησε
 μέ έκπληξη την σύζυγό του, ο κύριος Σαρζύ.
 — Γιά τό δέντρο τών Γκρελάν... θά πάμε
 μαζί...

— "Α ! όχι. Δέν θά πάμε...
 — Και γιατί δέν θά πάμε ; ρώτησε μέ τόνο
 διαμαρτυρίας ή κ. Σαρζύ. Θά εινε μιά πρώτης
 τάξεως κομμική συγκέντρωσις.

— Ξέρεις πολύ καλά, ότι ο γιατρός σου
 απαγορεύει απολύτως νά βγαίνης έξω τά
 βράδια.

— "Αν βγω έξω ένα βράδυ δέν Ινε και
 τόσο σπουδαίο πράγμα, δέν έχάθηκε ο κόσμος.
 — Ξέρεις, αγαπητή μου, πολύ καλά ότι
 'Ισαι άναμική σέ φοβερό σημείο και ότι
 εινε άνάγκη νά άποκτήσης άφθονο αίμα.

— Ναι, αλλά τό αίμα δέν θά τό άπο-
 κτήσω μέ τό νά μένω μέρα νύχτα κλεισμένη στό σπίτι.

Και έπειτα στό σπίτι τών Γκρελάν θά σου ζητήσουν νά τρα-
 γουδήσης. Και ξέρεις πολύ καλά ότι έπ' ουδένι λόγφ πρέπει νά τρα-
 γουδήσης. Ξέρεις τόν κίνδυνο που διατρέχεις. Μέ την παραμυθική
 άπόπειρα που θά κάνης νά τραγουδήσης θά πάθης άμέσως αίμορ-
 ραγία. Την άλλη φορά την γλιτώσεις, αλλά ο γιατρός Φεργαντέλ
 μου τό ελεε καθαρά και ξίστερα πώς άν σου έλθη πάλι αίμορ-
 ραγία...

Καλά λοιπόν, δέν θά τραγουδήσω, ελεε άπο-
 φασιστικά ή Ζακελίνα. "Αλλοιώς άπ' την ήμέρα που
 έπαθα την αίμορραγία, δέν έτραγουδήσα καθόλου.
 'Αλλά επί τέλους πρέπει νά διασκεδάσω και λι-
 γάκι. 'Ακολουθώ τόνο ύποκριτικά και τόσο ύπομονη-
 τικά διαταγές του γιατρού, ώστε μπορείς νά μου
 επιτρέψης νά μή ζω σέ μιά διαρκή κλεισούρα.

Ο κ. Σαρζύ ύψους τά χέρια του προς τόν ού-
 ρανό άπορούτας. Αυτός, που ήταν άνθρωπος μεθο-
 δικός και φίλος της τάξεως, δέν μπορούσε νά κα-
 ταλάβη πώς ήταν δυνατό νά παραβιην κανείς μέ
 κίνδυνο της ζωής του μίαν απαγορευση τών γα-
 ριτών. 'Εκτός αυτού ή απαγορευσις έκείνη τόν ευχα-
 ριστούσε και άποκρίτως, γιατί ο κ. Σαρζύ δέν αγαπούσε τίς κοσμικές
 συγκεντρώσεις. Γι' αυτόν τίποτε δέν άδισε τόσο πολύ, όσο τό νά
 περνά την βραδιά του κοντά στό τζάκι, μ' ένα ποτήρι στό στόμα
 και μ' ένα καλό βιβλίο στό χέρι, και άκόμη μέ τή συντροφία μίς
 χαριτωμένης γυναικούλας σάν την Ζακελίνα.

— Τέλος πάντων ! ελεε καρτερικά. "Αν μου έπόχεσαι πώς δέν
 θά τραγουδήσης, πάμε. Στό όλολογφ όμως πώς δέν μπορείς νά ξε-
 γησώ γιατί έπιμένεις νά πάμε στό Χριστουγεννιάτικο δέντρο τών
 Γκρελάν, άφού τόσες βουδιδες τώρα, 'Ιδοθιχαν τόσες έσπερίδες
 χωρίς νά ζητήσης νά πάμε σέ χαρμιά άπ' αυτές.

"Αν έπιμένε νά πάη έκείνο τό βράδυ στό Χριστουγεννιάτικη συγ-
 κέντρωση τών Γκρελάν, τό έκανε γιατί ήξερε πώς έκει θά βρισκόταν
 ο άνθρωπος που άναυόσθη, τόν όπαιο έλάτρευε. Κι' αυτός ήταν
 ο "Υβ Ντεκουρσέλ. "Ήξερε επίσης πώς έκει θά βρισκόταν και ή
 φραία κυρία ντ' Οκουντραί, γιά την όποια όλος ο κόσμος ήξερε
 πώς έτρεχε σκανδαλώδως πίσω άπ' τόν Ντεκουρσέλ, όπως άκριβώς
 ένα παιδάκι τρέχει πίσω από μιά πεταλούδα.

"Η κυρία Σαρζύ αγαπούσε αφάνταστα τόν "Υβ Ντεκουρσέλ, ο
 όποιος μοιλοντί νεαρώτατος έδωρείτο κίλιας ως ένας από τούς
 καλύτερους δικηγόρους τού Παρισιού. Τόν αγαπούσε τρελλά και
 άγνωστές μάλιστα τόν γάμη. Γιατί ήξερε καλά πώς δέν ήταν χαρμιά
 έξαιρετικά φραία γυναικία και ότι έκείνο που τόν ελεε τραβήξει
 κοντά της και τόν κρατούσε άκόμη, ήταν τά δύο μεγάλα, μαγικά μά-
 τια της και πρό πάντων ή γλυκεία, ή γοητευτική φωνή της, ή φωνή
 έκείνη που όσοι την άκουσαν, όσάκις ή Ζακελίνα τραγουδούσε, έν-
 νοιούσαν οίγη συγκινήσιως ως τά τρισάβη της ψυχής της.

Πόσες φορές δέν τόν ελεε γοητευσις μέ τή φωνή της ! Πόσες
 φορές δέν τόν ελεε άκούσει νά της λέη μέ φωνή μισοσβυσμένη και
 μέ μάτια ορεμβόδη.

— Τραγουδήςε, αγαπή μου, τραγουδήςε άκόμη.
 Κι νά πού ή μοίρα απ' την ζήλευε, τούς στερεοσ τό μονα-
 δικό έκείνο, μιά άκατανόητο όπλο της και της ελεε τίτην φυ-
 μιάσις, γιά νά την έξορίση σ' ένα σανατόριο, μακριά άπ' τόν αγα-
 πημένο της, μέσα σέ πανήγεια, άπρόστα βουνά. Και τώρα που
 ελεε έπναγυρίσει άπ' την έξορία της έκείνη, παρ' όλο που
 ή κατάσταση της ήταν κόπως βελτιωμένη, ή μοίρα της
 απαγορεύει και πάλι τό τραγούδι.

"Η Ζακελίνα ήξερε πολύ καλά πώς δέν μπορούσε,
 ούτε έπρεπε νά τραγουδήση. Αισθανόντ'ν
 όμως την άνάγκη νά ξαναϊδή τόν "Υβ
 έστω και γιά λίγα λεπτά της ώρας, νά τόν
 άποσπάση από τά δίχτυα της γυναικός
 έκείνης, της ντ' Οκουντραί, νά παλέψη

μέχρι τέλους θαρραλέα, μέ τά αδύνατα όπλα που της έμεναν άκόμη.

"Όταν ή Ζακελίνα μπήκε μέσα στή μεγαλοπρεπή αίθουσα τών
 Γκρελάν έννοιωσε την καρδιά της νά σφίγγεται τόσο, ώστε νόμιζε
 πώς θά πάρη πειά νά χτυπά. Στο γυαλί ενός βενετσιάνικου καθρέ-
 φτη που χωρίζε την αίθουσα από τό γειτονικό μπουτουζάρ, ή Ζακε-
 λίνα διέκρινε τόν "Υβ Ντεκουρσέλ νά μιλά μέ την κυρία ντ' Οκου-
 ντραί, κοντά - κοντά ο ένας στόν άλλο, τόσο κοντά, όσο δέν έπέτρε-
 πε ή καλή συμπεριφορά.

"Η Ζακελίνα στάθηκε μερικά λεπτά άκίνητη, κυττάζοντας επί-
 μονα μέσ' στόν καθρέφτη την αντίληό της, μέ την διαβολική όμορ-
 φιά, μέ τό αυθαρχικό και περιφανεό ύφος.

Ο "Υβ μόλις ελεε την Ζακελίνα, στήθηκε και την πλησίασε
 γιά νά την χαιρετήση. "Αλλά σ' όλο τό διάστημα που κοβέντιασε
 μαζί της, τά μάτια του γύριζαν κάθε τόσο στην κυρία ντ' Οκου-
 ντραί, ή όποια τόν κυττάζε επίμονα και του ένευρε διαρκώς νά γυ-
 ριση κοντά της. Στο τέλος ο "Υβ ύπακούσας, φίλησε τό χέρι της
 Ζακελίνας και ξαναγύρισε κοντά στην κυρία ντ' Οκουντραί.

"Η Ζακελίνα άμέσως άρχισε ν' άναζητή τόν σύζυγό της, σάν νά
 μπορούσε ο άνθρωπάκος έκείνος νά την βοηθήση στην άπελπισία
 που πλημμύριζε την ψυχή της. Τόν άναζητήσε μω δέν τόν βρήκε. Ο
 Σαρζύ που ήξερε ότι γιά δύο ώρες ή γυναικία του θά έβρισκε εσύ-
 ριστη συντροφιά, κατέγρας σ' ένα άπόρομο μικρό σαλονάκι, κι έκει
 χώθηκε σέ μιά βαθειά, χαρμιά και έξαιρετικά άναστανική πολυ-
 θρόνα, όπου σέ λίγο άρχισε νά ροχαλίξη μακαρώας. Κοιμήθηκε τόσο
 βαθειά που δέν άκουσε καθόλου τή φωνή της Ζακελίνας, την γοη-
 τευτική και θαυματουργή φωνή της δυστυχιωμένης φτιακίης, που
 τραγουδούσε μέσ' στην μεγάλη αίθουσα. Γιατί ή Ζα-
 κελίνα δέν μπορούσε νά συγκρατήση τή λήτη και την
 άπελπισία της. Και την ξεέσπασε—πού άλλου !—
 στό τραγούδι.

Μόλις άντήχησε ή όλόγλυκη, ή γοητευτική φωνή
 της, μιά άόλυτη σιγή βασίλευε μέσ' στην μεγάλη αί-
 θουσα και όλοι οι άλλοι προσκεκλημένοι, που κά-
 πνιζαν, ή έπαιζαν χαρτιά, στό διπλανά σαλονά,
 σταμάτησαν άμέσως τό παίξιμο και τό κίνημα τους
 και έτρεξαν όλοι ν' άκούσουν τό υπέροχο τραγούδι
 της. "Η Ζακελίνα έβλεπε όλα τά δυνατά της, γίκασε
 την κοίρας και την άδυναμία της και τραγουδούσε
 μέ τόσο πάθος, μέ όσο δέν ελεε τραγουδήσει ποτέ άλ-
 λοτε στή ζωή της. Τραγουδούσε μέ την έκφραση μέ
 δέν θά ξαναγύρισον πειά στό τζάκι.

"Όταν τελείωσε, όλοι άνεξαίτητως οι καλεσμένοι την τριγύριζαν
 φωνάζοντας :

— "Ακόμη, άκόμη !... Τραγουδήστε μας λίγο άκόμη.

— "Ω ! ναι, τραγουδήστε λίγο άκόμη, της ψιθύρισε και ο "Υβ
 Ντεκουρσέλ που ελεε παρατήσι την κυρία ντ' Οκουντραί και
 βρισκόταν δίπλα στην Ζακελίνα.

"Έκείνη όμως δέν έβίωσε την άπαιτούμενη δύναμη γιά νά έξακο-
 λουθήση. Έλεε λαχυνάσει και τό πρόσωπό της ελεε μιά όφρδητα
 νεκρική. "Έφερε τά χέρια της στό στήθος της μέ μιά κίνησις άπελπι-
 σίας, σάν νά ήθλε νά τό ξεσχίση, μέ τό άνοιξη στό δύο. "Έπειτα
 άπλωσε τά χέρια της και σαριάσθηκε σέ μιά πολυθρόνα, που κά-
 ποιος προνοητικός άπ' τούς καλεσμένους ελεε τοποθετήσι πίσω της.

Τότε μερικά καλεσμένοι έφρασαν νά βρουν τόν άντρα της και
 τόν άνεκάλυψαν επί τέλους μέσ' στό ύπνωτίμιό του. "Όταν έφρασε
 μέσ' στό σαλόνι, και ελεε τή κατάσταση της γυναικός του, ο διαβολός
 έκείνος άνθρωπος κόντεψε νά τρελλαθή.

— Αυτό ειν' οκατανόητο. Έλεε στόν Ντεκουρσέλ, δείχνοντας
 την λιποθύμη. Πώς έστράφησε νά τραγουδήση ! Γιατί νά τραγου-
 δήση σφου ήξερε πώς αυτή την τρελλά θά την πληρώση μέ τή
 ζωή της ; Αυτό εινε άκατανόητο ; Μπορείτε οεις, κύριε Ντεκουρσέλ,
 νά μου εξηγήσιτε γιατί τραγουδήςε ;

Ο νέος τόν κυττάζε άβανος, ενώ δύο δάχτυρα έλαμπαν στίς
 άκρες τών ματιών του.

Ο κ. Σαρζύ μέ τή βοήθεια μερικών καλεσμένων, κατέβησε την
 γυναικία του ως τό αυτοκίνητό του και την άδήγησε στό σπίτι του.
 Μά κι' οι άλλοι καλεσμένοι ύστερ' άπ' τό έπεισόδιο αυτό όρχισαν νά
 φεβούν. Ο "Υβ Ντεκουρσέλ όμως, ελεε μείνει όκίνητος άπολυ-
 τωμένος, μέ τά μάτια καρφωμένα προς την πόρτα άπ' την όποια
 ελεε βγάλει τή Ζακελίνα. Ξοφρικά έννοιωσε νά τόν χτυπούν στόν
 όμο μέ μιά βεντάγια. "Ήταν ή κυρία ντ' Οκουντραί που τόν κύτ-
 τάζε χαμνογέλιαντος σαρκαστικά.

— "Όστε σγυκίηθικατε άπ' την λιποθυμία της κυρίας Σαρζύ ;
 τόν ρώτησε μέ έκφραση κυνικό σαρκαστικό.

Ο νέος την κυττάζε γιά μιά στιγμή και έπειτα μέ
 τόνο σκληρό και μέ φωνή που σφίριζε, της ελεε :

— "Η μεγάλη όιδος Μολιμπράν πέθανε στό Μά-
 ντοσερ, τό 1886, κατά τόν ίδιο όκριβός
 τρόπο, κυρία μου. "Η Μολιμπράν πέθανε γιά
 νά ικανοποιήση τό κοινό, τό όποιο ελεε πλη-
 ρώσει μέ τό όποιο άξιούσε ν' άκούση την
 άπόλυται την όποια ελεε πληρώσει και την

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τὰ σατυρικά φύλλα όλου του κόσμου)

Κυρία (στη νεοφερμένη ύπηρέτρια).— Τώρα έχω να σου πω και τούτο: 'Η έρωτοδουλή έμένα δεν μου άρέσουν... Δέν θέλω φίλους και σούτρα-φάρτα...

'Υπηρέτρια.— Αυτό είνε ευάριστο. 'Η άλλη μου κυρία... ειχε τρεις!...

Μεταξύ δύο φιλενάδων.

— Τι θά έδινες άν ειχένα τόσο ώραία μαλλιά σαν κ' έμένα;

— Δέν ξεύρω... Τι έδωσες σύ;

'Η μαμά:— Περιέργω, κάθε φορά που μπαίνω στο δωμάτιο, σάς βρίσκω να φιλιάτε.

'Εκείνος:— Μά έμεεις φιλιόμαστε κ' όταν δέν μπαίνετε στο δωμάτιο.

Κυρία στην ύπηρέτριά της:

— Είμαι πολύ ευχαριστημένη με σένα κ' άν εξακολουθήσης έτσι, μπορείς... να πεθάνης στα χέρια μου!...

'Επικαιρότατον.

— 'Η ψητή χήνα είνε περιφρημη. Ποιός την έμαγειρεύε, γυναικα;

— 'Η προτελευταία μαγειρίσσα την έσφαξε, ή τελευταία την έμάδησε, έγω την ψησα και ή τωρινή μαγειρίσσά μας την σεργίλισε.

Στό ξενοδοχείο ένας πελάτης, βλέπει ένα κύριο, να του πέρνει το παλτό και να φεύγη.

— Συγγνώμη, κύριε, επιτρέψατέ μου να πάρω ένα τσιγάρο.. από την τσέπη του παλτού μου!...

'Η κυρία του φηρημένου πάντοτε καθηγητού:— Πού βρέθηκε τό ξένο μαντήλι στο γραφείο σου; Βέβαια θά τό λησμόνησε ο συνάδελφός σου, που πέρσας τό πρωτό.

Καθηγητής.— 'Ετσι λοιπόν; Δέν είνε δικό μου; Κι' έγω έξοταξα όλο τό άπόγευμα τό κεφάλι μου να καταλάβω, τι σημαίνει ο κόμπος ποίνας δεμένος στην άκρη!...

Τόν μικρό Κουτόν τόν στέλνει ή μητέρα του με ένα γραμμα στο ταχυδρομείο και τού δίνει και μιάμιση δραχμή για να κολλήση γραμματόσημο.

Σέ λίγο γυρίζει ο μικρός χαρομένο και δίνει της μητέρας του τή μιάμιση δραχμή πίσω.

— Μητέρα, τής λέει, τή μιάμιση δραχμή δέν τήν χρειάζομαι. 'Επεριμένα μιά στιγμή, που δέν μ' έβλεπε κανένας κ' έρριξα τό γραμμα στο γραμματοκιβώτιο έτσι!...

— Είσαι άραβωνιασμένος, αλήθεια, ή παντρεμένος;

— Στην άρχή άραβωνιάστικα για να τήν γνωρίσω, έπειτα με παντρεύτικη για να με γνωρίση, και τώρα όπου γνωριστικαμε, πήραμε διαζύγιο!...

Στό βαφείο:

— Αυτό τό φόρεμα δέν πηγαινει στο χρώμα του προσώπου μου. Μπορείτε να μου τό βάζετε;

— Μάλιστα, κυρία, θά κοστίση περίπου 8 μάρκα.

— 'Οχτώ μάρκα; Είνε πολύ άκριβά. 'Αλλάζω καλύτερα τό χρώμα... του προσώπου μου!...

Μερικοί κύριοι συσκέπτονται τι θά χαρίσουν στους γάμους ενός φίλου των.

'Ο πρώτος.— 'Εγώ θά του χαρίσω ένα σεργίτιο για 20 πρόσωπα.

'Ο δεύτερος.— Κ' εγώ ένα σεργίτιο του καφέ, για 12 πρόσωπα.

'Ο τρίτος.— Κ' εγώ ένα σεργίτιο του τσαγιού για 18 πρόσωπα.

'Ο φιλάργυρος.— Κ' εγώ θά τους χαρίσω ένα τρυπητό του τσαγιού για 36 πρόσωπα!...

όποια του χρωστούν. 'Αλλά ή κυρία Σαρζν δέν χρωστούσε τίποτε σε κανένα. 'Αν έρωταούδησε, έν γνώσει της πός αυτό θά της στοιχίζε τή ζωή, τό έκανε για να μ' άποτραβήξη από σάς... που με ειχατε πάρει από κοντά της...

'Η κυρία ντ' Οκουντράικ προσάπησε να τόν πιάση άπ' τό μπράσο, αλλά ο 'Υβ τής φώναξε άπότομα:

— Άρψητε με!...

Και βγήκε έξω σαν να τόν κυνηγούσε ή ίδια ή συνειδήσις του...

JACQUES CÉZANNE

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πώς εστάλη ο Σπανδωνής ανταποκριτής στην Κρήτη και πώς... δέν έπήγε! 'Η Κρητικές ανταποκρισεις του... εκ Πειραιώς! 'Ο ένθουσιασμός του Γαβριηλίδη. 'Οπου τόν πιάνουν στα πράσα. 'Ο Γάτος στην 'Αθήνα. 'Ενα καλαμπουρί του Μπεέρ.

[Δημοσιεύουμε σήμερα δυό άκόμη από τά τόσον ευχαριστούτα τό κοινό μας ανέκδοτα της ζωής της παλιάς 'Αθήνας].

— Όταν έγινε καιποια επανάσταση στην Κρήτη, ο Γαβριηλίδης έστειλε εκεί τόν Σπανδωνή, να παρακολουθήση τους επαναστάτες.

'Ο Σπανδωνής, άντι να πάη στην Κρήτη, που μύριζε μπαρούτι, κατέβηκε στον Πειραιά, σ' ένα παραθαλάσσιο ξενοδοχείο και δούκας έρχότανε βαπόρι από τή Κρήτη, συναντούσε τους επαβάτες ή πρόσφυγες, τους ζητούσε πληροφορίες, για τά εκεί συμβαίνοντα και έστελνε στην «'Ακρόπολι» ανταποκρισεις σπαρταριστές, με λεπτομέρειες για τίς μάχες της Κρήτης...και χίλιες-δυό πληροφορίες.

'Ο Γαβριηλίδης ένθουσιάζε τις έπιτυχίες του Σπανδωνή, και ένθουσιάζε τή γενναιοτήτα και τό θάρρος του πολεμικού άπεσταλμένου του.

Μιά μέρα μάλιστα ο Σπανδωνής βρήκε κάτι μυσκαυμένα εικονίσματα στον Πειραιά, και τά έστειλε στον Γαβριηλίδη ως εικόνες τυροποληθείσες δίδην υπό τόν Τούρκων εκκλησίας της Κρήτης.

Αυτό πεία έκαμε τόν Γαβριηλίδη να ένθουσιαστή και να γράφη ένθουσιώδη χρονικά για τόν...παλληναρισμό του Σπανδωνή!

'Επί τέλους όμως ή γενναιός αυτός... ένθουσιάζε του Σπανδωνή, άνακαλύφθηκαν. Τόν έπιασαν έπ' αυτοφόρω μαχόμενον στον... Πειραιά και τόν άδήγησαν στην «'Ακρόπολι».

'Ο Γαβριηλίδης άντι να θυμώσει και να τόν επιπλήξη έσκασε στα γέλια, στα βροντώδη ένεινα και ισχυρός κυματιστά τού γέλια.

— Θαμμάζω τήν εύφρα σου, τού ειπε, και δέν θυμώνω για τήν κατεργαρία του!...

— Όταν ο μακαρίτης δημοσιογράφος Γεώργ. Οικονομόπουλος ή «Γάτος», όπως τόν έλεγαν, έφυγε από τήν πατρίδα του, τάς Καλάμας, γιατί έβρισε εκεί κάποιον άξιοματικό της χωροφυλακής και ήθεσε στην 'Αθήνα, ήτανε ακόμα μικρό παιδί και γύριζε τά δημοσιογραφικά γραφεία, ζητώντας έργασια.

Τό έπισοδίο του στας Καλάμας άναγραφέν και στις έδω έφημερίδες, τόν ειχε κάμει πασίγνωστο στην 'Αθήνα, αλλά ή μικρό τή ηλικία, δέν επέτρεπε σε κανένα διευθυντήν έφημερίδος να τόν προσλάβη.

Στά γραφεία του «Σχολι» τόν ειχε μιά μέρα ο Μήτσος Χατζόπουλος, ο «Μπομπ» όπως ήτογραφότανε τήν εποχή ένειναι και τόν ρωτούσε πός έγινε τό έπισοδίο τόν Καλαμών.

'Ο Γάτος τού τό διηγήθη με κάθε του λεπτομέρεια και κατέληξε στο τέλος, λέγοντας στην ύπερκαθαρεύουσα την οποία μεταχειριζότανε:

— Κι' έτσι, φεύ, έφυγε ο Γάτος άπ' τας Καλάμας.

— Κι' από γάτος είνε τώρα φεν - γάτος! συμήρωσε ο Χατζόπουλος.

'Ο μακαρίτης 'Αγγελος Βλάχος συνήθιζε να λέη:

— Συνεννοήσω με δυό φίλους σου να έπαινή και να ρεklamώσω ο ένας τόν άλλο, όπου στέκοσαστε και όπου βρισκόσαστε. Κ' έπειτα από λίγες μέρες, θά

άποτρείτε και οι ίδιοι πός γίνατε τόσο σημαίνοντες, πός άποκτιήσατε τόση φήμη και τόση έκτίμηση!...

Ο ΠΑΛΗΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΟΔΙΑ

Τό ύψος τών γυναικείων ποδιών εξαρτάται άπ' τό κλίμα, ή μάλλον άπ' τήν γεωγραφική θέση της χώρας στην οποία γεννήθηκε και κατοικεί μιά γυναίκα. 'Ετσι τολλάχιτον βερβαιώνουν οι έργοτασιαίκα κατασκευής γυναικείων καλτσών. 'Οσο βορειότερη είνε μιά χώρα, τόσο μεγαλειότερα και μακρύτερα ποδια έχουν ή γυναίκες της. Και άντιθέτως, όσο νοτιότερη πέφτει μιά χώρα, τόσο μικρότερα ποδια έχουν ή γυναίκες της. Στην Γαλλία, λόγω χάρην, τά ποδια τών γυναικείων έχουν κατά μέσον όρον ύψος 9 δακτύλων, στην 'Αγγλία 9 1/2, στη Γερμανία 10 και στη Σουηδία και Νορβηγία 11 και 12. Στις τελευταίες δυό χώρες μάλιστα υπάρχουν γυναίκες τών οποίων τά ποδια έχουν ύψος 14 δακτύλων.

Τά μικρότερα ποδια έχουν ή Ιταλιανίδες και 'Ελληνίδες, τών οποίων τό ύψος κατά μέσον όρον είνε 7 1/2 δάκτυλοι.

Έλέγετε να μάθετε και για πούν λόγω ή γυναίκες τών βορειών κλιμάτων έχουν μεγαλειότερα ποδια; 'Επειδή στις χώρες τους κάνει δυνατό κρφο, άσκούνται περισσότερο στα σπόρ, περιπατούν περισσότερο κ' έτσι σιγά-σιγά, με τήν πάροδο τών αιώνων, τά ποδια τους μεγαλώσαν τόσο πολύ. 'Ενώ άντιθέτως, ή γυναίκες τών νοτιών κλιμάτων είνε ράθυμες, κινούνται λίγο και γι' αυτό τό ποδια τους μένουν κοντά.